

ואף על גב שאבא ואמא נפרדו מהעולם הזה, יש חדוה בכל שתפות. ששנינו, בשעה שהאדם משתף את הקדוש ברוך הוא בחדוה שלו, בא הקדוש ברוך הוא לגן עדן ועוקר משם את אביו ואמו, שהם שתפים אתו, ומביא אותם עמו לאותה חדוה, וכלם מזמנים שם, ובני אדם לא יודעים. אכל בצרת האדם, הקדוש ברוך הוא מזמן אליו לבדו, ולא מודיע לאביו ולאמו. זהו שכתוב (תהלים יח) בצר לי אקרא ה' ואל אלהי אשוע וגו'.

רעיא מהימנא

אמר הקדוש ברוך הוא, אני ושכינתי שתפות הנשמה, ואביו ואמו שתפות הגוף. שאביו מזריע לבן של העינים ושל העצמות ושל הגידים והמח, והאשה שחור שבעינים ושער ובשר ועור. וגם כף שמים וארץ וכל חיליהם השתתפו ביצירתו: מלאכים, מהם יצר הטוב ויצר הרע להיות מציר משניהם. שמש ולבנה להאיר לו ביום ובלילה. חיות ובהמות ועופות ודגים להתפרנס מהם, וכל עצים וזרעי הארץ להתפרנס מהם.

מה עשה הקדוש ברוך הוא? עקר את אביו ואמו מגן עדן והביאם עמו, להיות עמו בחדות בנו, ואין חדוה בחדות הגאלה, שכתוב בה (דברי הימים א טז) ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך. אז ירננו עצי היער מלפני ה' כי בא לשפוט את הארץ. (ע"כ רעיא מהימנא).

כאן רעיא מהימנא.

חור אותו צל של קדם והלף לתוף הפית כמו דמות אדם. נפל על פניו רבי אבא. אמר רבי יוסי, נזפרתי שבמקום זה ראיתי את רבי פנחס בן יאיר, יום אחד היה

ואף על גב דאבא ואמא אתפרשו מהאי עלמא, חדוה בכל שותפותא הוי. דתנינן, בשעתא דבר נש (דף ר"כ ע"א) שתיף לקודשא בריהוה לאחדוה דיליה, קדשא בריהוה הוא לגנתא דעדן, ואעקר מתמן (כ"א דאודע תמן) לאבוהי ואמיה, דאינון שותפין בהדיה, ואייתי לון עמיה ליהוה חדוה, וכלהו זמינין תמן, ובני נשא לא ידעין. אבל בעקו דבר נש, קדשא בריהוה הוא זמין לגביה בלחדוי, ולא אודע לאבוהי ולאמיה, הדא הוא דכתיב, (תהלים יח) בצר לי אקרא יי ואל אלהי אשוע וגו'.

רעיא מהימנא

אמר קדשא בריהוה הוא, אנא ושכינתי שותפותא דנשמתא, ואבוי ואמיה שותפותא דגופא, דאבוי מזריע לובן, דעינין, ודגרמין, וגידין, ומוחא. ואתתא שחור דעינין, ושערא, ובשרא, ומשכא. ואוף הכי שמיא וארעא. וכל חילין דלהון, אשתתפו ביצירתיה. מלאכין, מנהון יצר הטוב ויצר הרע למהוי מצוייר מתרווייהו. שמשא וסיהרא, לאנהרא ליה ביממא וליילא. חיון ובערין ועופין ונונין, לאתפרנסא מנהון. כל אילנין וזרעין דארעא, לאתפרנסא מנהון.

מה עבד קדשא בריהוה הוא, אעקר לאבוי ולאמיה מגנתא דעדן, ואייתי להו עמיה, למהוי עמיה בחדוה דבנוי, ולית חדוה כחדוה דפורקנא, דכתיב בה, (דברי הימים א טז) ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יי מלך. (דברי הימים א טז) אז ירננו עצי היער מלפני יי כי בא לשפוט את הארץ. (ע"כ רעיא מהימנא).

אתדר ההוא טולא דמלקדמין, ואזלא גו ביתא, כמו דיוקנא דבר נש. נפל על אנפוי רבי אבא. אמר רבי יוסי, אדפרנא דבהאי אתרא חמינא ליה לרבי פנחס בן יאיר,

עומד במקום זה והיה אומר כף:
פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן,
באות י' קטנה.

משום ששני א"ב רשומים -
אלפא ביתא של אותיות גדולות,
ואלפא ביתא של אותיות קטנות.
אותיות גדולות הן בעולם הבא,
ואותיות קטנות הן בעולם
התחתון. י' קטנה, אות ברית
הקדוש. כיון שפנחס קנא על
ברית זו, נתוספה לו י' קטנה, סוד
ברית זו.

באותה שעה אמר הקדוש ברוך
הוא: מה אעשה עם משה? ברית
זו ממשה היתה, וכלתו היתה,
גנאי הוא לתת אותה לאחר בלי
דעת ורצון משה. לא נאה זה.
התחיל הקדוש ברוך הוא ואמר
למשה: משה, פנחס בן אלעזר
בן אהרן הכהן. אמר לו משה:
רבוננו של עולם, מהו? אמר לו,
אתה הוא שמסרת נפשך על
ישראל שלא יאבדו מן העולם
בכמה פעמים, והוא השיב את
חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר
משה: מה אתה רוצה ממני? הרי
הכל שלך!

אמר לו: הרי הכל שלך היא,
אמר לו שתשרה בתוכו. אמר
משה: הרי בלב שלם תהיה אליו.
אמר לו: אמר אתה בפיד והרם
קולך, שאתה מסרת אותה ברצון
ובלב שלם. זהו שכתוב לכן אמר.
אתה אמר ברצון: הנני נתן לו
את בריתי שלום. שאלו הקדוש
ברוך הוא, היה לו לומר: לכן
אמר לו הנני נתן לו את בריתי
שלום. אבל לא כתוב אלא לכן
אמר. ואם תאמר שהעברה
ממשה - לא. אלא כנר זה
שמדליקים ממנו - זה נתן
וקמה, וזה לא נגרע ממנו.

יומא חד הוה קאים בהאי דוכתא, והוה אמר
הכי, (במדבר כ"ב) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן,
באת י' זעירא.

בגין דתרין אלפין ביתין רשימין, אלפא ביתא
דאתון רברבן, ואלפא ביתא דאתון
זעירן. אתון רברבן, אינון בעלמא דאתי.
ואתון זעירן, אינון בעלמא תתאה. י' זעירא,
ברית קיימא קדישא. כיון דקני פנחס על ברית
דא, אתוסף ביה י' זעירא, רזא דברית דא.

בהווא שעתא, אמר קדשא בריך הוא, מה
אעביד עם משה, ברית דא ממשה
הוי, וכלה דיליה הוי. גנאי הוא למיהב ליה
לאחרא, בלא דעתא ורעותא דמשה, לאו יאות
הוא. שארי קדשא בריך הוא ואמר למשה,
משה, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. אמר
ליה משה, רבוננו של עולם מהו. אמר ליה,
אנת הוא דמסרת נפשך על ישראל דלא
ישתצון מן עלמא בכמה זמנין, ואיהו השיב
את חמתי מעל בני ישראל וגו'. אמר משה
מה את בעי מני, הא כלא דיך.

אמר ליה, הא כלא דיך היא, אימא ליה
דתשרי בגויה. אמר משה, הא בלבא
שלים תהא לגביה. אמר ליה אימא אנת
בפומך, וארים קלך, דאנת מסר ליה ברעותא,
בלבא שלים. הדא הוא דכתיב, לכן אמור,
את אימא ברעותא, הנני נתן לו את בריתי
שלום. משה הוה אמר הנני נתן לו וגו',
דאילו קדשא בריך הוא, הוה ליה למימר לכן
אמור לו הנני נתן לו את בריתי שלום, אבל
לא כתיב אלא לכן אמור. ואי תימא,
דאתעברת מן משה. לא. אלא כבוצינא דא
דאדליקו מינה, דא יהיב ואהני, ודא לא
אתגרע מנה.